

CAPITOLUL 1

Lusa

Lusa visa că o adiere de vânt trecea peste vârfurile copacilor, făcându-i să foșnească. Ursoaica s-a sprijinit pe labele cufundate în pământul moale și cald și s-a întins, bucuroasă că se afla iarăși în pădure. Soarele se zărea printre ramurile răsfirate ale copacilor și îi lumina blana neagră. Păsările ciripeau deasupra ei, trimițând o ploaie de frunze spre pământ. Înaripatele dansau parcă pe o rază de lumină, iar Lusa și-a ridicat labele, în joacă, spre ele.

— Lusa? s-a auzit strigătul lui Toklo. Lusa!

— Pleacă! l-a repezit Lusa, adâncindu-se în bârlogul ei. Vreau să mai dorm puțin și să mai visez!

Nu voia să se trezească la realitate, acolo unde o așteptau pustietățile înghețate ale Mării Topite. Ura până și ideea de a se târî afară, în gheața dură care îi rănea labele. Nu voia să își croiască iar drum prin vântul tăios care îi îngheța urechile și care-i pătrundea până în măduva oaselor.

Nu mai vreau să mănânc grăsime de focă crudă și astăzi!

— Lasă-mă în pace, a murmurat ea, încercând să se afunde din nou în visul ei despre pădurea caldă.

— Trezește-te, somnoroaso!

A simțit cum o gheară o înghiontește în coaste și abia atunci a deschis ochii.

Toklo stătea deasupra ei. Putea să-i vadă fața lungă și blănoasă printre ramurile copacilor. Ochii ursului sclipeau.

— Trebuie să o luăm din loc!

Lusa a oftat.

— Bine, vin...

Cum putea să-și lase prietenii să o aștepte în frig în timp ce ea continua să doarmă, în căldura bârlogului? Ursoaica s-a târât, ridicându-se în capul oaselor în timp ce se freca la ochi, pregătindu-se pentru a înfrunta strălucirea orbitoare a gheții infinite.

Ramurile copacilor îi scărpinau spatele.

De ce dorm oare sub un tufiș?

Ursoaica a simțit cum pământul i se mișcă de sub picioare și a privit în jur. În toate părțile, în jurul ei, se înălțau copaci zvelți, cu trunchiuri cafenii, întinzându-se în lung și-n lat, până unde putea ea distinge cu privirea.

Copaci!

Lusa uitase că ajunseseră în pădure în cele din urmă! Atunci a simțit cum a cuprins-o un val de liniște, în timp ce scutura din cap, încercând să-și facă ordine în gânduri. Bineînțeles! Trecuseră deja două luni pline de când părăsiseră țărmurile Mării Topite și de când se îndreptau spre uscat. Dar stătuseră atât de mult timp pe gheață încât amintirile frigului tăios și al soarelui sălbatic refuzau să se risipească așa ușor.

— Ne întâlnim lângă râu, a spus Toklo care înainta deja greoi printre copaci.

Lusa și-a ridicat botul și a amușinat mirosul pinilor. Știa că nu voia cu adevărat să uite de momentele petrecute în zăpadă. La urma urmei, doar fusese destinația lor, locul pe care îl căutaseră atâta vreme. Ghidați de misteriosul urs brun Ujurak, Lusa, Toklo și Kallik merseseră luni în șir ca să ajungă la Tărâmul Infinit al Gheții, acolo unde gheața nu se topea niciodată. După ce Ujurak îi părăsise, urșilor li se alăturase în călătoria anevoioasă un alt urs alb, pe nume

Yakone. Mai întâi, ei ajunseseră la locul nașterii lui Kallik, la Marea Topită, unde luptaseră alături de fratele lui Kallik, Taqqiq, pentru a îndepărta gașca urșilor agresivi care o hărțuia atât pe Shila, o altă ursoaică albă, cât și pe frații ei. Taqqiq luase decizia să rămână cu Shila, alături de care întemeiasă o nouă familie. Însă Yakone venise cu ei, alăturându-se, plin de loialitate, lui Kallik, care insistase să își continue călătoria până aveau să le găsească niște cămine primitoare și lui Toklo, dar și Lusei. Ursoaica își amintea blana zbârlită a ursului alb, pe când acesta își târa picioarele, lângă Kallik. Poate faptul că avea alături un alt urs alb, cu care să călătorească, o făcuse pe Kallik să-i fie mai ușor să-și lase în urmă fratele.

Lusa a tresărit. *De ce voia oare Taqqiq să rămână pe gheață?* Doar gheața era atât de rece! Îi fuseseră necesare multe zile ca să se încălzească, după lunga repriză de înot care-i purtase de pe ghețuri până la mal. Simțea cum inima i se umplea de bucurie cu fiecare zi care trecea. Căci fiecare zi îi aducea tot mai aproape mireasma de scoarță de copac și de ace de pin, iar această mireasmă devenea din ce în ce mai puternică, pe măsură ce înaintau. Când ajunseseră, în cele din urmă, la pădure, ea, pur și simplu, o luase la fugă, de bucurie că putea să simtă din nou sub tălpi pământul de care-i era atât de dor.

Un strop de apă i-a picurat pe bot. Ursoaica s-a scuturat și s-a uitat în sus. Printre ramurile falnicilor pini, Lusa a văzut petice albastrui. Zăpada încă îngreuna ramurile cele mai înalte ale copacilor, dar era pe cale să se topească. În cele din urmă, dezghețul avea să alunge zilele aspre când pământul era înghețat. În timp ce ursoaica înainta printre copaci, acele de pin îi scârțâiau sub tălpi. Apa provenită din zăpada topită picura din fiecare ramură. Ajunsă la marginea pădurii, Lusa a scrutat cu privirea arbuștii groși, clipind des când o lumină strălucitoare i s-a reflectat brusc în ochi. Ajunsesă lângă un râu larg precum cerul și albit de spuma vârtejurilor pe care apa le făcea printre stânci.

— Toklo!

Prietenul ei stătea la marginea râului, holbându-se la întinderea fluidă. Lusa l-a stropit cu apă pe bot, dar ursul nu s-a clintit.

— Toklo! l-a mai strigat încă o dată Lusa, însă Toklo a continuat să fie dus pe gânduri.

Lusa a înaintat printre pietre, ocolind troienele de zăpadă care se încăpățâneau să reziste și ursoaica s-a oprit în spatele lui:

— Cauți să vorbești cu spiritele râului? a șoptit ea. Urșii bruni credeau că, după ce își părăseau trupul de urs, spiritele lor se mutau în cel mai apropiat râu pentru a înota cu somonii, spre marea cea mare.

Toklo a încuviințat.

— Mă liniștește să îi simt iar în apropierea mea.

Lusa s-a uitat cu atenție spre mal.

— Unde sunt Kallik și Yakone?

Ursoaica se întreba ce credeau cei doi urși albi despre copacii înverziți și despre apa albă ca spuma. *Oare regretau faptul că au părăsit gheața, locul locul căruia îi aparțineau cu adevărat? Regretau că au venit cu ea și cu Toklo în călătoria spre casa lor?*

— Au plecat să vâneze, a lămurit-o Toklo și și-a mișcat urechile, arătând în susul râului.

Lusa i-a urmărit privirea, simțindu-se încă nervoasă din cauza apei mari și înspumate. Urmăriseră cursul râului încă de când părăsiseră Marea Topită, găsindu-și adăpost prin adâncurile pădurii când se lăsa noaptea și pescuind în apele puțin adânci din apropierea malului, pe timpul zilei.

— Ne va duce, oare, Marele Râu spre locul în care te-ai născut? a întrebat ea.

S-a lăsat liniștea pentru un timp, după care Toklo a grăit încet:

— Sper... vreau să zic că atunci când eram cu mama am mers pe lângă un râu care mirosea exact ca acesta.

Vocea ursului s-a stins, iar Lusa a tresărit, știind ce copilărie tristă avusese el. Apoi, Toklo și-a scuturat blana și s-a ridicat în capul oaselor.

— E ceva în interiorul meu care mă atrage spre locul în care apune soarele, i-a mărturisit el. Vuietul făcut de râu, mirosul copacilor, toate astea îmi spun că aceasta este cărarea care mă va duce acolo unde trebuie să merg.

— Dar am putea rămâne aici, nu-i așa? a propus Lusa. Dispunem de tot ce am avea nevoie și suntem și aproape de Marea Topită. Kallik și Yakone ar fi aproape de rudele lor, iar noi am putea trăi printre acești copaci.

Pădurea care se întindea dincolo de râu o entuziasma foarte mult pe Lusa. Nu încercase până atunci să se cațăre în vreun copac, însă chiar dacă trunchiurile lor erau mai late decât putea ea să le cuprindă, scoarța părea suficient de noduroasă încât să poată să-și agațe ghearele de ea. Era sigură că ar fi putut să se cațăre măcar pe ramurile cele mai joase.

— Nu ar fi minunat dacă am putea rămâne într-un singur loc, mai curând decât să hoinărim mereu?

Toklo s-a holbat la ea, mirat.

— Dar încă nu am ajuns acasă.

Un pufnet puternic s-a auzit în apă și în clipa următoare Kallik, udă până la piele, a apărut pe vârful unei stânci, ținând între fălci un pește ai cărui solzi sclipeau în lumină. Yakone s-a urcat și el pe stâncă, lângă ursoaică, cu blana netedă și linsă.

— Uite! a spus Kallik, aruncând peștele pe jos.

Prada a aterizat la picioarele lui Toklo.

— În sfârșit, am reușit să prind unul!

Kallik tot încercase să prindă un pește de râu încă de când plecaseră de la Marea Topită. Învățase cu mai mult timp în urmă cum să procedeze, doar că-i lipsea antrenamentul. Până în acea zi, nu reușise să prindă niciun pește.

— Mi-am amintit de lecțiile tale, Toklo, i-a spus Kallik.

Toklo a adulmecat peștele.

— E o captură frumoșică, Kallik.

— E o modalitate prostească de vânătoare, a spus Yakone în timp ce-și scutura blana, iritat. Cum ar putea cineva înșfăca un pește din apă când acesta se mișcă atât de repede?

— Serios, nu e mare lucru, i-a spus Toklo. Dacă știi ce vrei să faci, e chiar ușor.

Tonul vocii sale era unul binevoitor, iar Lusa și-a amintit de frustrarea lui Toklo din momentele în care trebuise să învețe să fie răbdător pentru a reuși să vâneze pe gheață. Era mai încântat să fie profesorul și nu elevul!

Vântul legăna ferigile de la marginea copacilor. Yakone s-a întors și și-a dezgolit colții.

— Ce se aude?

— E doar briza, i-a răspuns Lusa, pe un ton calm.

Yakone era iritat încă de când părăsiseră gheața. Lusa credea că se simțea descurajat de această lume ciudată și aglomerată a copacilor, a tufișurilor și a apelor curgătoare. De fiecare dată când avea ocazia, Yakone se strecura în afara pădurii ca să poată să privească cerul. Lusa avea impresia că el proceda astfel ca să se asigure că acesta încă se mai afla deasupra lor.

Kallik s-a lăsat să alunece de pe stâncă și s-a oprit lângă peștele prins. Yakone se târa greoi în spatele ei, pe jumătate mergând și pe jumătate împleticindu-și picioarele.

— Nu pot să-mi vâr ghearele aici, s-a văicărit el când a ajuns lângă Kallik. Mi se scufundă aproape toată laba în noroiul ăsta moale din pădure.

Kallik i-a atins cu delicatețe botul.

— Știu că îți lipsește gheața.

Yakone a pufnit.

— Cui nu i-ar lipsi? a spus el, în timp ce adulmeca peștele. Deci, mâncăm sau ce facem?

Toklo a rupt peștele în patru bucăți.

— Poți tu să-mi mănânci porția, a spus Lusa, îndepărtând bucata de pește de lângă ea.

Toklo a scrutat-o cu ochii îngustați.

— Trebuie să mănânci, Lusa, a mormăit el încetișor.

— Stai liniștit, nu mi-e chiar foame, l-a asigurat ea. Și apoi, eu pot să găsesc de mâncare prin pădure, ceva mai târziu.

Gândul că va găsi mâncare succulentă prin pădure și că va mânca gândacii de pe marginea rădăcinilor o făcea să-i lase gura apă de poftă. Aproape că uitase câtă bogăție se ascunde într-o pădure cu crăpături pline de furnici în scoarțele copacilor și cu pământ moale unde putea săpa pentru a scoate la iveală rădăcini dulci. Dar pământul era încă rece.

Fructele de pădure nu înfloriseră încă și nu se zăreau deloc lăstari verzi și moi din care ar fi putut ciuguli. Furnicile și gândacii nu erau mereu suficienți să o sature. Așa că era bucuroasă că râul le oferea pește. Ar fi mâncat orice, doar să nu se mai simtă din nou înfometată! În ultima vreme fuseseră nemâncăți de atâtea ori...

Toklo a înghițit cu noduri partea lui din pește și și-a lins buzele:

— Haide, să mergem, a spus el arătând cu botul în susul râului. Ziua a trecut de jumătate, trebuie să ne continuăm drumul.

În timp ce ursul înainta, Lusa a simțit o fărâamă de dezamăgire. De ce nu putea să încerce să facă din aceste meleaguri casa lui?

Ursoaica l-a urmat, oftând și aruncând priviri în spate, spre Yakone și Kallik, care treceau pe lângă pietre, cu blănilor lor albe aproape îngemănate. Ei se aveau unul pe celălalt. Toklo era pregătit să străbată jumătate de lume pentru a-și găsi rudele. Iar atunci când și le va găsi, Yakone și Kallik se vor întoarce pe gheață. Ce *voi face eu atunci?* Lusa a încercat să-și alunge gândul. Nu trebuia să decidă asta chiar atunci.

Urșii au urmat cursul râului până când terenul a devenit abrupt, iar stâncile prea zimțate ca să se mai poată cățăra pe ele cu ușurință.

— Hai să o luăm pe lângă ele, a sugerat Lusa și, fără să aștepte să primească vreun răspuns, a luat-o în direcția pădurii.

În timp ce trecea printr-o zonă plină de flori albe, Lusa s-a uitat în spate, simțindu-se ușurată de faptul că restul urșilor o urmau. Blănurile albe ale lui Kallik și ale lui Yakone ieșeau în evidență ca niște petice de zăpadă în noapte. Urșii albi priveau neliniștiți fiecare copac pe lângă care treceau, de parcă s-ar fi temut ca acesta să nu cadă pe ei.

— Cred că lui Kallik și lui Yakone le e teamă de copaci, i-a șoptit Lusa lui Toklo, aflat lângă ea.

— Atunci poate că ar fi trebuit să rămână pe gheață, a mor-măit Toklo.

Lusa s-a oprit și a început să se holbeze la el.

— Dar au ales să vină alături de noi!

— Am venit pentru că nici călătoria noastră nu s-a sfârșit. Totul se va încheia în momentul în care și voi veți ajunge acasă.

Toklo s-a întors, surprins, în timp ce vocea lui Kallik se auzea din spatele lui. Urșii albi îi ajunseseră din urmă. Toklo a dat din umeri.

— A fost decizia voastră, dar mă bucur că ați ales așa, a adăugat el în grabă. Mi-ar fi fost... mi-ar fi fost dor de voi.

Lusa a simțit sinceritate în glasul lui și și-a dat seama că Toklo o admira pe Kallik fiindcă alesese să-și părăsească casa spre a veni cu ei. Dar îl admira și pe Yakone pentru că decisese să-și sacrifice viața pe care o cunoscuse înainte pentru a fi cu Kallik.

Toklo chiar apreciază! Voia ca și urșii albi să-și dea seama de asta. *Suntem mai puternici împreună decât separat.* Lusa simțea furnicăture în blană la gândul că această călătorie ar fi arătat atât de diferit dacă Kallik și Yakone nu ar fi venit cu ei.

Yakone a trecut de ei și s-a îndepărtat încet spre copaci.

— Credeam că încercăm să profităm pe cât posibil de lumina zilei.

Lusa s-a grăbit să meargă în urma lui. Ursoaica a trecut pe lângă un mărăcine ai cărui ghimpi i-au zgâriat blana. Pe când Lusa mergea pe urmele lui Yakone, pământul a început să se deniveleze și să se afunde în întuneric. Ursoaica a auzit un vuiet care venea din față:

— Cred că mai este un râu în direcția asta! a strigat ea.

Nu-i venea să creadă că avusese cândva impresia că Valea Urșilor, locul unde se născuse, era vastă. Cum a putut să fie atât de îngustă la minte încât să creadă asta?

— Așteptați! s-a auzit țipătul lui Kallik, despicând aerul.

Lusa a încercat să se oprească, dar pământul se sfărâma cu fiecare pas pe care ursoaica îl făcea. Pierzându-și echilibrul, Lusa s-a rostogolit în josul povârnișului, orbecăind și încercând să găsească ceva de care să se poată agăța.

— Lusa! a strigat Yakone și s-a lăsat să cadă după ea. Lusa dădea din labe, neajutorată. De ce era vocea ursului alb atât de îngrozită?

Atunci, a simțit un miros usturător. Lumina scânteia în fața ei. Zgomotul creștea în intensitate.

Asta nu este apă!

Continuând să se prăbușească, Lusa avea în urechi, tot mai puternic, zgomotul înfricoșător.

Asta este o bestie-de-foc!

CAPITOLUL 2

Lusa

Huruind, bestia de foc a trecut fix înainte ca Lusa să ajungă pe Poteca Neagră. Cu ochii larg deschiși, ursoaica rămăsese împietrită, privind cum bestia de foc accelera mai departe. A tușit, duhoarea făcând-o să se sufoce.

— Lusa!

Yakone a țâșnit dintre copaci și s-a lăsat să alunece, stropind-o pe Lusa cu sfărâmături din Poteca Neagră brăzdată de făgașe.

Apoi, cei doi urși au auzit venind o altă bestie de foc. Yakone a apucat-o de ceafă pe Lusa și a târât-o către marginea Potecii, apoi a aruncat-o peste balustrada care străjuia drumul. Bestia de foc a trecut rapid pe lângă ei.

— Credeam că ești obișnuită să trăiești în lumea celor fără gheare! a spus Yakone, uitându-se la ursoaică, cu ochii sclipitori.

— Eu... eu nu mă așteptam să fie bestii de foc aici, s-a bâlbâit Lusa. Sigur suntem departe de fețele-turtite?

— Cei fără gheare sunt peste tot, a mormăit Yakone. Am crezut că ai aflat asta încă de când călătoream pe gheață.

— Lusa! a strigat-o Toklo de pe cealaltă parte a Potecii Negre. Ești în regulă?